

Sygn. akt VI U 244/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania E. S.

od decyzji (...) w W. z dnia (...), znak: (...)

przeciwko (...)w W.

przy udziale zainteresowanego S. S.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującej E. S. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 30 października 2014 roku do 30 listopada 2014 roku;
2. zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz odwołującej E. S. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI U 244/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...), znak: (...) (...)w W. odmówił E. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30 października 2014r. do 30 listopada 2014r. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy wskazał, że z posiadanej dokumentacji wynika, że odwołująca została wezwana na badanie przez lekarza orzecznika ZUS na dzień 29 października 2014r. Mimo odbioru wezwania, odwołująca nie stawiała się na badanie w wyznaczonym dniu. Zatem zaświadczenie lekarskie seria (...) wydane na okres od 01 października 2014r. do 30 listopada 2014r. utraciło ważność z dniem 29 października 2014r.

(decyzja organu rentowego dnia 25 listopada 2014r. – akta rentowe)

E. S. w dniu 05 grudnia 2014r. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie jej prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres. W uzasadnieniu wskazała, iż na otrzymane wezwanie na badanie lekarskie odpowiedziała na piśmie wyjaśniając, iż nie może się stawić z powodu złego stanu zdrowia. Na skutek powikłań po operacji kręgosłupa ma, bowiem problemy z chodzeniem oraz z dłuższym siedzeniem. Około godzinna jazda samochodem na badanie byłaby dla odwołującej zbyt dużym obciążeniem. Ze względu na problemy z chodzeniem musiałaby wypożyczyć wózek inwalidzki, na co nie miała środków finansowych. Organ rentowy nie uwzględnił możliwości przeprowadzenia badania lekarskiego w miejscu zamieszkania odwołującej.

(odwołanie – k. 1 – 2; pismo procesowe z 16 lutego 2015r. – k. 30)

(...) w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c. W uzasadnieniu powołał się na argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 12)

Zainteresowany w sprawie S. S. przychylił się do stanowiska reprezentowanego przez E. S..

(nagranie rozprawy z 17 czerwca 2015r. – k. 61)

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2016 r Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uchylił wyrok, zniósł postępowanie przeprowadzone w dniu 25 listopada 2015 r i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. S. w związku z chorobą otrzymała zaświadczenie lekarskie seria (...) o czasowej niezdolności do pracy w okresie od 01 października 2014r. do 30 listopada 2014r.

(okoliczność bezsporna)

(...) w W. powziął decyzję o kontroli zasadności zaświadczenia lekarskiego o czasowej niezdolności do pracy ubezpieczonej za okres od 01 października 2014r. do dnia 30 listopada 2014r. W celu przeprowadzenia kontroli, badanie przez lekarza orzecznika ZUS zostało wyznaczone na dzień 29 października 2014r.

(dowód: decyzja z dnia 25 listopada 2014r. – akta rentowe)

Odwołująca skontaktowała się telefonicznie z pracownikiem organu rentowego E. K., informując o niemożności stawiennictwa na wyznaczonym terminie badania. Pracownik ZUS poinformował ją, iż konieczne jest sporządzenie wyjaśnień na piśmie i przesłanie ich wraz z zaświadczeniem lekarskim, potwierdzającym, że odwołująca nie może odbyć podróży do organu rentowego. Wobec czego w dniu 20 października 2014r odwołująca wysłała do organu rentowego pismo, w którym poinformowała, że nie może stawić się na wyznaczony termin badania z uwagi na zły stan zdrowia. Wskazała, iż w grudniu 2013r. miała operację na kręgosłup i na skutek powikłań pooperacyjnych ma problemy z chodzeniem. Wyjaśniła, że ma także problemy z dłuższym siedzeniem, dlatego godzinna jazda samochodem na badanie byłaby dla niej zbyt dużym obciążeniem. Do pisma załączyła wyniki badania rezonansem magnetycznym z czerwca i sierpnia 2014r. Również S. S. udał się osobiście do ZUS-u i poinformował o potrzebie przywiezienia odwołującej na badanie lekarskie karetką pogotowia.

Po wysłaniu w/w wiadomości odwołująca ponownie zatelefonowała do E. K., upewniając się czy pismo do niej dotarło. Uzyskała odpowiedź twierdzącą, E. K. wskazała, że „maile doszły i są czytelne”. E. K. nie analizowała przesłanych wyników badań, nie należy to bowiem do zakresu jej obowiązków. Nie mogła wiedzieć, czy przesłane dokumenty są wystarczające do przeprowadzenia badania w miejscu zamieszkania odwołującej.

(dowód: pismo odwołującej z 20 października 2014r. – k. 4 – 6; zeznania E. S. – nagranie rozprawy z 17 czerwca 2015r. od 00:07:21 do 00:13:14; zeznania zainteresowanego S. S. - nagranie rozprawy z 17 czerwca 2015r. od 00:13:14 do 00:17:55; zeznania świadka E. K. – nagranie rozprawy z 17 czerwca 2015r. od 00:17:55 do 00:23:52)

Pismo odwołującej wraz z wynikami badań przedłożono lekarzowi orzecznikowi - J. K., która w opinii lekarskiej z 18 listopada 2014r. wskazała, iż na podstawie nadesłanej dokumentacji nie można stwierdzić, że ubezpieczona była niezdolna do podróży do ZUS. Z zaświadczenia wystawionego przez lekarza leczącego wynika, bowiem, że

ubezpieczona może chodzić. Zaś z załączonych do wniosku wyników badań (z czerwca i sierpnia 2014r.) wynika jedynie, że u odwołującej wystąpiły wielopoziomowe zmiany dyskopatyczne, co nie oznacza, że powodują one niemożliwość dotarcia do organu rentowego. Z przedstawionej dokumentacji nie wynika, aby odwołująca była osobą niechodzącą.

(dowód: opinia lekarska z 18 listopada 2014r. – k. 2 akt rentowych; zeznania świadka J. K. - nagranie rozprawy z 17 czerwca 2015r. od 00:24:16 do 00:37:55)

W oparciu o opinię lekarską wydaną przez lekarza orzecznika ZUS, organ rentowy w dniu (...)wydał decyzję, odmawiającą E. S. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30 października 2014r. do 30 listopada 2014r.

(dowód: decyzja z 25 listopada 2014r. – k. 1 akt rentowych)

W dniu 28 listopada 2014r. odwołująca otrzymała kolejne zwolnienie lekarskie na okres od 01 grudnia 2014r. do 31 stycznia 2014r. Organ rentowy podjął decyzję o kontroli zasadności wystawionego zaświadczenia lekarskiego, wzywając odwołującą na termin badania wyznaczony na dzień 02 stycznia 2015r. Po otrzymaniu wezwania E. S. wysłała do organu rentowego pismo, w którym wyjaśniła, iż z powodu złego stanu zdrowia nie może stawić się na wyznaczonym terminie badania, jednocześnie wnosząc o przeprowadzenie badania w miejscu zamieszkania. Do wniosku załączyła aktualną dokumentację medyczną (wyniki badań z czerwca i sierpnia i z listopada 2014r.).

Dodatkowo na wyznaczonym terminie badania w dniu 02 stycznia 2014r. stawił się S. S., który wyjaśnił, w jakiej sytuacji zdrowotnej znajduje się odwołująca i dlaczego nie może stawić się na wezwanie. Organ rentowy podjął decyzję o przeprowadzeniu badania w miejscu zamieszkania odwołującej. Po jego przeprowadzeniu uznał, iż odwołująca była niezdolna do pracy w okresie od 01 grudnia 2014r. do 31 stycznia 2014r. i przyznał jej z tego tytułu zasiłek chorobowy.

(dowód: pismo odwołującej z 29 grudnia 2014r. – k. 33; odpowiedź organu rentowego z 19 stycznia 2015r. – k. 34; zeznania zainteresowanego S. S. - nagranie rozprawy z 17 czerwca 2015r. od 00:13:14 do 00:17:55)

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2017 r Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego neurochirurga, celem ustalenia czy odwołująca była niezdolna do pracy w okresie od 30 października 2014r. do 30 listopada 2014r (k. 293).

Biegły z zakresu neurochirurgii E. R. w opinii z dnia 2 grudnia 2017 r stwierdził, że odwołująca w okresie od 30 października 2014 r do 30 listopada 2014 r była niezdolna do pracy. Biegły podkreślił, że stan zdrowia odwołującej w okresie otrzymywania zwolnienia z pracy uzasadniał wydawanie tego zwolnienia. Biegły zwrócił również uwagę, że po spornym okresie niezdolności do pracy niezdolność do pracy została przedłużona po wcześniejszym zaakceptowaniu tego przez lekarza ZUS-u.

dowód: opinia biegłego lekarza sądowego z zakresu neurochirurgii E. R. k. 297-299;

Powyzszy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zeznań odwołującej E. S., zainteresowanego S. S., świadków E. K., J. K., a także na podstawie dokumentów złożonych przez strony do akt przedmiotowej sprawy, wydanej w sprawie opinii biegłego neurochirurga oraz oświadczeń stron, co do okoliczności bezspornych.

Strony opinii neurochirurga nie kwestionowały. Główny lekarz orzecznik (...) stwierdził, że gdyby wnioskodawczyni zgłosiła się na kontrolę zwolnienia to też zostałaby uznane za zasadne.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił, jako w pełni wiarygodne. Na żadnym etapie rozpoznawania sprawy strony postępowania nie zakwestionowały jakiegokolwiek dowodu, nie podniosły jego nieautentyczności lub niezgodności ze stanem rzeczywistym. Były one, zatem nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą, tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

W skarżonej decyzji organ rentowy odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30 października 2014r. do 30 listopada 2014r. Podstawą dla wydania takiej decyzji było ustalenie przez organ, iż pomimo prawidłowego wezwania odwołująca nie stawiała się na badanie lekarskie prowadzone przez lekarza orzecznika ZUS.

Ustaleniu przez Sąd podlegało, zatem czy stan zdrowia odwołującej umożliwiał stawiennictwo na badaniu przez lekarza orzecznika w dniu 29 października 2014r. oraz czy odwołująca była niezdolna do pracy w okresie od 30 października 2014r. do 30 listopada 2014r.

Prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli zgodnie z ustawą z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, (t. jedn.: Dz. U. z 2014., poz 159 z późn. zm). Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Art. 59 ww ustawy stanowi, że prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli. Kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W celu kontroli lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może przeprowadzić badanie lekarskie ubezpieczonego w wyznaczonym miejscu lub w miejscu jego pobytu, skierować ubezpieczonego na badanie specjalistyczne przez lekarza konsultanta Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, zażądać od wystawiającego zaświadczenie lekarskie udostępnienia dokumentacji medycznej dotyczącej ubezpieczonego stanowiącej podstawę wydania zaświadczenia lekarskiego lub udzielenia wyjaśnień i informacji w sprawie lub zlecić wykonanie badań pomocniczych w wyznaczonym terminie. W tym celu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał do ubezpieczonego, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie, w którym określa termin badania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo przez lekarza konsultanta lub dostarczenia posiadanych wyników badań pomocniczych. Wezwanie zawiera informację o skutkach niestawiennictwa.

Bezsporne jest, że ZUS wysłał do ubezpieczonej, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie, w którym określił termin badania przez lekarza orzecznika w dniu 29.10.2014 r. Wezwanie zawierało informację w szczególności o skutkach uniemożliwienia badania (art. 59 ust. 5 u.ś.ch.m.).

W razie uniemożliwienia badania w terminie, oznaczonym w wezwaniu, zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po tym terminie (art. 59 ust. 6 u.ś.ch.m.). W takim przypadku ZUS wydaje decyzję o braku prawa do zasiłku chorobowego (art. 59 ust. 10 u.ś.ch.m.).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż doręczenie wezwania było zgodne z przepisami prawa.

W okolicznościach niniejszej sprawy, wezwanie na termin badania przez lekarza orzecznika ZUS doręczone zostało dla odwołującej, która nie stawiała się na badanie z uwagi na stan zdrowia.

W ocenie sądu brak było przy tym winy odwołującej, z uwagi na fakt, że odwołująca wcześniej informowała organ rentowy o braku możliwości dotarcia na badania lekarskie z uwagi na stan zdrowia. Bezsporne jest, że zainteresowany prosił o dowieszenie wnioskodawczyni karetką pogotowia na miejsce badania, co nie znalazło zrozumienia. Wyjaśnienia odwołującej i zainteresowanego, w których wskazują przyczyny nieobecności E. S. na badaniu u lekarza orzecznika i które nie były kwestionowane przez pełnomocnika pozwanego na rozprawie w dniu 22 marca 2018 r przeczą twierdzeniom pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że odwołująca uniemożliwiła przeprowadzenie badań lekarskich. Organ rentowy z uwagi na wcześniejsze powiadomienie odwołującej wynikające z pisma z dnia 20 października 2014 r powinien przeprowadzić badanie w miejscu pobytu odwołującej tak jak uczynił to później.

Zgodnie z ustawą z dnia 25 czerwca 1999 r zasiłek chorobowy przysługuje za okres niezdolności do pracy, nie zaś za okres zwolnienia lekarskiego. Zasiłek chorobowy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego, zastępującym

pracownikowi wynagrodzenie, które utracił wskutek czasowej, spowodowanej chorobą, niezdolności do pracy. Sytuacją chronioną zasiłkiem jest, więc czasowa niemożność świadczenia pracy będąca skutkiem choroby, a nie sama choroba.

Organ rentowy ani w decyzji ani w trakcie procesu nie kwestionował, iż w okresie spornym odwołująca była niezdolna do pracy.

Mając na uwadze przedstawione rozważania organ rentowy nie zasadnie odmówił prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30.10.2014 r do 30.11.2014r

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 477 (14) § 2 kpc.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie § 11ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013 r poz 490).

ZARZĄDZENIE

(...)